

[Bertel Dahlgaard.]

denne Løjlighed at sige, at det i den Tid, der kommer, vil blive de for Samfundslivet grundlæggende Reformere, der bliver Prøvestenen for, om et Styre kun er skabt for en stakket Stund eller det har Evne til at lede Udviklingen paa lang Sigt.

Jeg skal da slutte, men føje til, at jeg havde ikke tænkt her at berøre den Sag, som ligger os alle saa stærkt paa Sinde, Forholdenes Udvikling i Sydslesvig, og de Forhold, der knytter sig hertil. De Bemærkninger, der er faldet her i Formiddag, giver mig imidlertid Anledning til at sige følgende. Efter to Aars Drøftelse staar Regeringen og Rigsdagen sammen om den Linie, der over for Verden betegner Danmarks Politik i denne Sag, Gang paa Gang i disse Aar bekræftet indadtil og udadtil paa en saadan Maade, at den kun vil kunne rokkes ved, at vi fornægtede os selv.

I Anledning af det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensens Udtalelser vil jeg gerne sige, at Danmarks Politik, fastlagt over for de Allierede, ikke er noget, som kan veksle med visse indrepolitiske Konjunkturer, og der er for mig ingen Tvivl om, at den overvejende Del ogsaa af det ærede Medlems Parti heller ikke ønsker dette. Det ærede Medlem har vel sine Grunde til at balancere paa særlig Maade i sine Udtalelser. Det forekommer mig, at det ikke skulde være nødvendigt; det er jo meddelt i Venstres Blade, at Statsministerens Udtalelse ikke er citeret korrekt. Men jeg er ikke i Tvivl om, at det ærede Medlem og jeg er enige i Haabet om, at de allierede Magter vil forstaa, at den Politik, den danske Note er Udtryk for, ikke blot bygger paa retsindigt Maadehold, men at den ogsaa er et Udtryk for, at det er en Livssag for Danmark at forene Sikringen af danske Sydslesvigeres nationale og kulturelle Rettigheder med Hensynet til Danmarks Sikkerhed i kommende Tider. Jeg ved, at et vældigt Flertal i alle betydende Partier her i Rigsdagen haaber, at Udenrigsministeren vil formaa at føre denne Danmarks Politik til et lykkeligt Resultat.

Og saa har mit Parti endnu et nationalt Haab, som vi gerne vil give Udtryk for. Forhandlingerne er nu begyndt om Færøernes fremtidige Tilknytning til det danske Rige. Vi tror, at vore færøske Frænder kommer til os i den samme Samdrægtighedens Aand, hvormed vi alle modtager dem. Vi haaber, at ingen smaalig Fordom fra nogen af Siderne skal lægge sig i Vejen for den Forstaaelse, som Aarhundreders Historie og nordisk Samhørighed tilsiger os at vinde frem til. Vi ved, at rundt i alle danske Hjem vilde der blive

Sorg, dersom de Baand skulde briste, der knytter det færøske og det danske Folk sammen.

Paul Holt: Ved Samlingens Begyndelse stillede Regeringen sig et Maal for sit Arbejde. Regeringen lovede at sætte Fart i Kommissionsarbejdet, f. Eks. Forfatningskommissionen, Skattekommissionen og Forsvarskommissionen. Den tog Initiativ til en Forenkling af Statens Administration ved Nedsættelse af en Kommission desangaaende. Paa det økonomiske Omraade erklærede den at ville modvirke Inflation, skabe Stabilitet i Statens Finanser, Balance paa Statsbudgettet, faa Udgifterne paa et rimeligt Niveau, nedbringe Statsgælden, styrke Erhvervslivets Produktivitet, stimulere Eksporten, bringe Forudsætninger til Veje for Afvikling af Restriktioner, som ikke var betingede af internationale Forhold eller begrundede i socialt betonede Hensyn. Man agtede at begrænse Importen, fremme Eksporten og vilde gøre Befolkningen klart, at den maatte være villig til at bære Afsavn. Derefter stillede Regeringen en hel Række enkelte Lovforslag i Udsigt, som jeg ikke her i denne Forbindelse skal komme ind paa. Regeringens udenrigspolitiske Program var meget kort og for Sydslesvigs Vedkommende meget lidt sigende; det holdt sig strengt inden for de af Folketingets Flertal afstukne Rammer.

Regeringens Politik, dens Forhold til de Linier, den selv har trukket op ved Samlingens Begyndelse, er nu til almindelig Debat. Regeringen stillede sig et begrænset Program, lovede ikke at gaa i Gang med store skelsættende Opgaver, men vilde samle sig mere om det, der forelaa, saaledes som Situationen nu engang var.

Men naar man tager Regeringens Handlinger op til en Diskussion, maa man være klar over, at disse Handlinger ikke er at betragte som ensidige Regeringshandling, idet de er blevet til under Samarbejde med Rigsdagen. Man kan altsaa ikke gøre Regeringens Regnskab op, uden at man samtidig drager Rigsdagens politiske Gerning med ind deri. Regeringen kan kun handle som Regering i Overensstemmelse med Flertallet i dette høje Ting. Derfor har dette Flertal, de Partier, de Enkeltpersoner, det bestaar af, ogsaa et Medansvar, naar Regeringens Regnskab skal gøres op.

Den Virkelighed, der er Forudsætning for baade Regeringens og Rigsdagens Arbejde, er uafhængig af begge disse Parter, og det er denne Virkelighed, der stiller Problemerne uden at spørge om Forlov, uden at tage Hensyn til Ønsker og Forhaabninger